

Consell Tributari
Expedient: 413/3

El Consell Tributari, reunit en sessió de 20 d'octubre de 2003, coneixent de la queixa presentada pel Sr. R.M.V., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a l'efecte, i ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

1.- El 12 de febrer de 2003, el Sr. R.M.V. formula una queixa davant de l'Institut Municipal d'Hisenda per la recaptació de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica del vehicle B-..., queixa que l'Institut Municipal d'Hisenda traslladà a aquest Consell Tributari el 3 de juny de 2003.

2.- En l'escrit l'interessat denuncia la falta de resolució dels recursos interposats contra la provisió i l'ordre d'embargament dictades per raó d'uns deutes relatius a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica dels exercicis compresos entre 1993 i 1996, recursos interposats durant l'any 2002 i en els que havia al·legat l'expiració (sic) del deute tributari.

3.- A més, denunciava en l'escrit de queixa que el 12 de febrer de 2003 es presentà a les oficines municipals amb la finalitat de pagar l'impost sobre vehicles de tracció mecànica del referit vehicle, corresponent a l'exercici de 2002, amb l'objectiu de donar-lo de baixa en la Prefectura Provincial de Trànsit, sense haver pogut efectuar el pagament per causes alienes a la seva voluntat, com deia literalment.

4.- El 6 de juny de 2003, el Consell Tributari, a fi de proveir adequadament la queixa, sol·licità a l'Institut Municipal d'Hisenda un informe sobre el fet al·legat per l'interessat i sobre els recursos als quals s'havia referit en el seu escrit.

5.- El 15 de juliol de 2003, la Divisió de Reclamacions de l'Institut Municipal d'Hisenda, tenint en compte la sol·licitud del Consell Tributari, lliurà una còpia dels recursos indicats, que comunica que les quotes de 1993 a 1996 pel vehicle B-... i la

provisió d'embargament recorreguda havien estat anul·lades, però sense efectuar cap observació respecte a la no recepció del pagament pretès per l'interessat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Les dues qüestions denunciades pel reclamant exigeixen un tractament separat. La queixa contra el retard en la resolució dels recursos interposats en aquest moment no té objecte, atès que l'Administració municipal resolgué aquests recursos en el seu moment, i a més ho féu en el sentit pretès pel contribuent. Això és el que es dedueix de l'escrit de la Divisió de Reclamacions, malgrat que en aquest no s'esmenti expressament si el motiu de l'anul·lació de les quotes i de la provisió d'embargament fou el reconeixement de la prescripció dels deutes.

Segon.- Respecte a la impossibilitat d'efectuar el pagament de la quota de 2002 de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, aquest Consell Tributari no pot efectuar cap pronunciament terminant. Ni l'interessat ni la Divisió de Reclamacions han proporcionat elements que permetin entendre la raó d'aquesta impossibilitat. Ara bé, si el refús del pagament pretès es devia al fet indubtable que es trobaven pendents de pagament les quotes de 1993 a 1996, aleshores s'hauria de dir, com ja ho ha manifestat en anteriors ocasions aquest Consell, que un fet d'aquesta naturalesa no ha de ser obstacle per a la recepció del pagament.

Tercer.- En efecte, tal com s'indicà entre altres en l'informe núm. 651/95, quan l'Administració tributària és creditora de varis deutes del mateix tipus, -i cada una de les quotes degudes de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, un cop vista la regla general del l'art. 62.1 de la Llei general tributària que estableix l'autonomia dels deutes tributaris, és diferent de la resta, encara que totes són de la mateixa espècia pecuniària-, el deutor gaudeix de la facultat d'imputació de pagament a elegir si no pretén satisfer-les totes de cop. Aquesta facultat, que no és altra que la transposició de la facultat de lliure imputació de pagaments a favor del deutor de l'art. 1.172 del Codi civil a l'àmbit administratiu tributari mitjançant l'art. 45.2 del Reglament general de recaptació ("El deutor d'uns quants deutes podrà, en realitzar el pagament, imputar-lo a aquella o aquelles que lliurement determini), no la pot ignorar l'Administració a l'empara d'un pretès zel en la pràctica recaptatòria: o es paga tot el que es deu o no s'accepta el pagament de res, ja que així, en aquest cas, com que encara resta el deute de l'última quota de l'impost sobre

vehicles de tracció mecànica, el deutor no podrà efectuar la declaració de baixa del vehicle, que se suposa que serà entès com un perjudici major que no es compensa per la falta de pagament del tot.

I l'Administració, diem, no pot ignorar aquesta facultat de lliure imputació del deutor, no només perquè aquesta pràctica no troba el més mínim suport normatiu (cal recordar que des del 1997, les ordenances fiscals d'aquest tribut suprimiren l'apartat 3 de l'art. 9 de les anteriors, que tenia aquesta pràctica d'una aparent legalitat, oportunament denunciada per aquest Consell Tributari), sinó perquè, a més, es troba directament reprovada per totes les normes que indiquen que el pagament legítim i alliberador d'una quota no perjudica en absolut l'exigibilitat de totes les anteriors no prescrites (amb caràcter general l'art. 61.4 de la Llei general tributària, i de manera específica per a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica l'art. 100.2 de la Llei d'hisendes locals).

Quart.- Només en el cas que el deute al qual l'interessat havia volgut imputar el pagament pretès ja hagués estat objecte d'acumulació per a l'execució forçosa, existiria una certa possibilitat que l'Administració desatengués la facultat indicada del deutor, a l'empara del règim legal d'imputació que estableix l'art. 62.2 de la Llei general tributària i reitera, pràcticament en els seus mateixos termes, l'art. 45 .3 del Reglament general de recaptació. Però això, ni és del tot indiscutible, ni tampoc es pot perjudicar, atès que aquest Consell Tributari ignora si el deute corresponent a l'exercici de 2002 es trobava en aquest situació. En tot cas no es trobava acumulada en la provisió d'embargament recorreguda.

Cinquè.- Tot això ens porta a entendre la queixa de l'interessat de manera condicional. Si la raó de no acceptar el pagament pretès fou la que hem suposat, només cal acollir la reclamació formulada, i en aquests termes traslladar la nostra opinió a l'Institut Municipal d'Hisenda per tal que actuï en conseqüència, havent d'acceptar la imputació del pagament al deute de 2002, si aquest és encara el cas.

Per tot això,

S'ACORDA

ESTIMAR la queixa en els termes que s'han exposat, i COMUNICAR aquest acord a l'Institut Municipal d'Hisenda.